

Szeretetbe burkolva

Írta: Sydney Squires
(Igaz történet alapján)

„Egy vigasztaló barátot, az igazság Lelkét”
(Gyermekek énekeskönyve, 56.).

Alison a földön *koc-koc-kocogtatta* a lábujjait. Anyyra izgatott volt, hogy bizsergett az egész teste. Egy keresztelőn volt. Nem is akármilyen keresztelőn – a *saját* keresztelőjén! Alison, a családja és a barátai közösen elénekeltek egy elemis éneket, imádkoztak és meghallgatták Nagymama beszédét. Már csak Nagypapa beszéde maradt hátra a keresztelese előtt.

Nagypapa kísértelt a terem elejébe és rákacsintott. Letett egy nagy táskát a földre. „Alison, nagyon boldogok vagyunk a döntésed miatt, hogy ma

megkeresztelkedsz – mondta. – A keresztelőd napja egy ajándékokkal teli nap. A példa ajándékát adod a testvéreidnek.” Rámosolygott Alison négy fiatalabb testvéreire.

„Emellett ígéreteket is teszel Istennek – mondta Nagypapa –, és Ő is ígéreteket tesz neked. Ám van egy másik nagy ajándék is, amelyet megkapsz ma.”

Nagypapa lehajolt, és belenyúlt a táskába. Elővett egy puha, fehér takarót, és odaadta neki. „Ez egy ajándék tőlem és Nagymamától. Ugyanakkor egy emlékeztető is a Szentlélek ajándékára, amelyet megkapsz majd ma. Amikor ezt a takarót használod, szeretném, ha arra gondolnál, milyen érzés a Szentlélek.

A Szentlélek megvigasztalhat, mint egy puha takaró. Emellett vezethet téged és megmondhatja neked, mi a helyes.”

Alison a vállára húzta a takarót. Rámosolygott Nagypapára. Mikor befejezte a beszédét, Alison észrevette, milyen érzés a takaró. Meleg. Nyugtató. Segít neki biztonságban érezni magát.

Végre eljött Alison keresztelkedésének ideje. Besétált a keresztelőmedence meleg vizébe, és megfogta Apa kezét. Rápillantott és rámosolygott a testvéreire, mielőtt behunyta a szemét.

Apa hangja hangos volt, de nyugodt, amikor a kereszteleési imát mondta franciául. „Je te baptise au nom du Père, et du Fils, et du Saint-Esprit. Amen.”

Amilyen gyorsan beborította Alison a meleg víz, olyan hirtelen ki is emelkedett belőle. Ennyi volt. Megkeresztelkedett!

Alison szorosan átölelte Apát, majd kijött a keresztelőmedencéből. Levette a keresztelezési ruháját, és felöltözködött. Amikor kilépett az öltözőből, Anya és a

barátnői – Isobel és Florence – már várták. Segítettek neki megkötni a masnit a ruhája hátulján, és befönták a nedves haját.

„Anyira büszkék vagyunk rád!” – mondta Anya.

Florence rámosolygott Alisonra a tükörben. „Mindig is szerettem keresztelezőket nézni.”

„Nézd csak, ezt a székesden hagytad.” Isobel odaadta Alisonnak az új fehér takaróját.

Alison magához húzta a takarót, amíg Anya és a barátnői beszélgettek és nevetgéltek. A takaró meleg volt és megnyugtató, ahogy Nagypapa mondta. Ám nem csak kívülről érezte ezt a meleget. Alison belül boldog volt és biztonságban érezte magát. A szívében tudta, hogy jó döntést hozott, és hogy Mennyei Atya boldog.

Ez a melengető, boldog érzés nagyon hasonlított a takarójára. Ez bizonyára a Szentlélek!

Alison rámosolygott magára a tükörben. Alig várta a konfirmálását, és hogy megkapja a Szentlélek ajándékát, hogy mindig így érezhesse magát. Ez lesz a valaha kapott legjobb ajándék! ●

A történet Franciaországban játszódik. A szerző az angliai West Midlands-ben él.

Lásd *Jöjj, kövess engem!*: Tan és szövetségek 12-13 és Joseph Smith története 1:66-75.